



Arrest

nr. 140 614 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 18.04.2014 werd ingediend door: [...] om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Mevrouw diende op 18.04.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980)

Ter staving van haar aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: bewijs van twee korte opleidingsstages bij Synergie Belgium (26.05.2014 en 28.05.2014) een attest van het Centrum voor basiseducatie Leerpunt m.b.t. Nederlandse lessen, een attest inburgeringstraject "maatschappelijke oriëntatie en Nederlands als tweede taal".

Betrokkene kan alvast de inschrijving als werknemer niet bekomen bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig de bijlage 19bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarde die stelt dat zij een bewijs van haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven moet voorleggen. Betrokkene kan geen inschrijvingattest bij de VDAB voorleggen noch sollicitatiebrieven. Zij legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij twee korte praktijkopleidingen heeft gevolgd bij Synergie (2 dagen) om haar voor te bereiden op een eventuele inschakeling in het gewone arbeidscircuit en dat zij zich ingeschreven heeft voor Nederlandse lessen en het volgen van een inburgeringstraject. Wat dit laatste betreft, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van zo een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje de taal te kunnen leren en te integreren zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze inburgering heeft ingeschreven, wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene nog de noodzaak ondervindt om de taal te leren, alsook bijkomende maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben. Onafgezien van de twee korte opleidingstrajecten die zij bij Synergie heeft gevolgd, blijkt zij tot op heden geen zichtbare resultaten te hebben geboekt. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ook maar één dag heeft gewerkt in België, zelfs niet via interimverband. Kennelijk kon zij tijdens haar stage het interimkantoor niet voldoende overtuigen, zodat deze laatste haar geen verdere tewerkstelling wenste aan te bieden. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken. Nergens in het dossier zit enig bewijs dat betrokkene over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan. Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8 van het EVRM. Zij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

Artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; ...”

4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat de verzoekster geen inschrijving als werknemer kan bekomen, “bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig de bijlage 19bis of gelijkwaardig”.

De verzoekster betwist niet dat zij niet tewerkgesteld is maar gezien de wettelijke bepalingen is de niet-tewerkstelling ‘an sich’ nog geen vrijgeleide om een weigeringsbeslissing met uitwijzing te nemen.

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt daarnaast dat de verzoekster evenmin een inschrijving kan genieten als werkzoekende.

De verzoekster is sinds april 2014 aangekomen in België.

Teneinde haar tewerkstellingskansen te vergroten heeft zij de volgende inspanningen geleverd:

- zij heeft twee opleidingen gevolgd via Synergie Belgium nv (stuk 9) ;
- zij heeft een inburgeringstraject gevolgd, meer bepaald een cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlandse taallessen (stuk 10).

Deze inspanningen van de verzoekster worden door de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte afgewezen.

“... Wat dit laatste betreft, een EU-burger is vrijgesteld tot het volgen van zo een inburgeringstraject omdat een EU-burger verondersteld wordt de nodige capaciteiten te hebben om op eigen houtje de taal te kunnen leren en te integreren zonder bijkomende ondersteuning. Het feit dat betrokkene zich vrijwillig voor deze inburgering heeft ingeschreven, wil dus eigenlijk zeggen dat betrokkene nog de noodzaak ondervindt om de taal te leren, alsook bijkomende maatschappelijke oriëntatie nodig te hebben. ...”

Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken zelf opmerkt, is het volgen van een inburgeringstraject voor een EU-burger niet wettelijk verplicht.

Het feit dat de verzoekster zich vrijwillig heeft ingeschreven, pleit in het voordeel van de verzoekster, dient als positief ervaren te worden en toegejuicht te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken reageert echter op eenzijdige wijze negatief omtrent deze wil tot integratie/inburgering van de verzoekster.

- De Bulgaarse taal is totaal verschillend van de Nederlandse taal.

De verzoekster achtte het aangewezen om de Nederlandse taal te leren door het volgen van lessen, aangezien zij er van uit gaat dat dit vlotter zal gaan.

- Een maatschappelijke oriëntatie is voor iedere vreemdeling – al dan niet EU-burger – interessant, aangezien ieder land, iedere maatschappij wel zijn eigen eigenheid heeft.

De verzoekster gaat er dan ook terecht van uit dat haar inspanningen, via het volgen van het inburgeringstraject, op relatief korte termijn beloond zouden worden met een tewerkstelling.

Een effectieve integratie is de eerste stap naar een goede tewerkstelling.

De twee korte opleidingstrajecten die de verzoekster heeft gevolgd, worden door de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw geheel eenzijdig negatief beoordeeld.

Doch, ook de korte opleidingen die de verzoekster heeft gevolgd heeft zij met oog op het verbeteren van haar tewerkstellingskansen gedaan.

4.2.3.

De inspanningen van de verzoekster worden dan ook ten onrechte afgewezen.

De inspanningen die de verzoekster heeft geleverd openen effectief tewerkstellingskansen op de Belgische arbeidsmarkt.

4.3.

Naast de weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aan de verzoekster ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd.

“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

4.3.1.

De juridische rechtsgrond is artikel 51, §2, lid 2 van het KB van 08/10/1981:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

(eigen markerings)

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald de woorden ‘zo nodig’, impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt. De woorden zo nodig impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht.

Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval. De beslissing is uitermate stereotype.

4.3.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het dossier van de verzoekster, met haar specifieke kenmerken, niet op een zorgvuldige wijze beoordeeld.

Zoals hierboven reeds vermeld, heeft de verzoekster een relatie met de heer ASP. Sinds de aankomst van de verzoekster in België, wonen zij samen. Zij wensen te huwen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had bijgevolg rekening moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. bij het uitvoeren van haar beslissing.

De verzoekster heeft de mogelijkheid gekregen haar gezinsleven met haar partner alhier uit te bouwen en zij krijgt nu te horen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel.

Inderdaad, gezinsleden genieten binnen bepaalde grenzen een zekere bescherming. Dit uit zich onder andere in het artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet nuttig motiveren dat de rechten van de verzoekster op eerbieding van haar gezinsleven vervat in artikel 8 EVRM niet geschonden zijn.

Eerst wordt de verzoekster (voorlopig) toegelaten tot verblijf, krijgt zij de kans om effectief samen te wonen met haar partner, en zodoende een waar gezinsleven uit te bouwen, om vervolgens te horen te krijgen dat zij niet alleen geen verblijfsrecht in haar hoedanigheid van werkzoekende kan worden toegekend, doch ook dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De verzoekster bouwde op legale wijze haar gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat zij haar gezinsleven dient stop te zetten.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

In de bestreden beslissing werd daaromtrent niets gemotiveerd.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze falende motivering.

4.4.

Tenslotte wenst de verzoekster te wijzen op de doelstelling van de wetgeving, zijnde het vermijden dat EU-burgers ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

De verzoekster voegt documenten toe dat zij geen uitkering van het O.C.M.W., noch van de RVA, noch van de mutualiteit ontvangt (stuk 11).

Door de weigering van het verblijfsrecht aan de verzoekster toe te kennen, eerbiedigt de Dienst Vreemdelingenzaken de doelstelling van de Vreemdelingenwet niet.

4.5.

De weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekster.

Zo stelde Professor SUTENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

4.6.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2.1. De Raad stelt verder vast dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, de verzoekende partij opwerpt dat haar inspanningen om haar tewerkstellingskansen te vergroten ten onrechte worden afgewezen. Zij voert desbetreffende derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; [...]”

Verzoekster die op 18 april 2014 een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving, stelt, ten opzichte van het eerste motief van de eerste bestreden beslissing, niet te betwisten dat zij niet tewerkgesteld is maar dat dit nog geen vrijgeleide is om een weigeringsbeslissing te nemen.

De verwerende partij heeft zich echter niet beperkt tot de vaststelling dat verzoekster niet kan worden beschouwd als werknemer, zoals hierna zal blijken, maar is verder ook nagegaan of zij een inschrijving kan genieten als werkzoekende.

De verzoekende partij verwijst naar de twee opleidingen die zij heeft gevolgd via Synergie Belgium en naar haar cursus maatschappelijke oriëntatie en Nederlands. Het feit dat zij zich vrijwillig heeft ingeschreven voor het niet verplichte inburgeringstraject pleit in haar voordeel en zij gaat ervan uit dat haar inspanningen op relatief korte termijn zullen worden beloond met een tewerkstelling, nu een effectieve integratie de eerste stap daartoe is. Deze gegevens worden door de verwerende partij op een eenzijdig negatieve manier beoordeeld, zo stelt de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tracht te overtuigen van een fragmentarische lezing die in casu niet opgaat. Immers wordt in de bestreden beslissing niet alleen vastgesteld dat verzoekster zich heeft genoodzaakt geacht om een inburgeringstraject te volgen, maar ook dat zij geen bewijs als werkzoekende bij de VDAB heeft voorgelegd, en evenmin sollicitatiebrieven, dat zij tot op heden nog geen zichtbare resultaten heeft geboekt, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij ook maar één dag heeft gewerkt in België, ook niet in interimverband en dat zij tijdens haar stage klaarblijkelijk niet kon overtuigen zodat het interimkantoor haar geen verdere tewerkstelling wenste aan te bieden en dat nergens in het dossier een concreet werkaanbod zit om binnen afzienbare termijn aan de slag te gaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij nu aangeeft het niet eens te zijn met de beoordeling van het feit dat zij zich heeft ingeschreven voor Nederlandse lessen en een inburgeringstraject, volstaat verre van om het geheel van de motieven op grond waarvan de verwerende partij tot de bevinding is gekomen dat verzoekster niet de inschrijving kan genieten als werkzoekende als kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier te bestempelen. Dit statuut veronderstelt immers, luidens artikel 40, § 4, 1° dat verzoekster moet kunnen bewijzen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.2.3. De middelen, in zoverre ze zijn gericht tot de eerste bestreden beslissing, zijn niet gegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert, zoals uit het geciteerde middel blijkt, met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.3.2. De verwerende partij repliceert daarop als volgt:

“Verweerder laat gelden dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de door haar geuite kritiek.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft, nu het verblijf van meer dan drie maanden aan haar werd geweigerd. Dit wordt ook niet betwist door verzoekende partij.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 51 §2 van het Vreemdelingenbesluit:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan aldus op grond van voormeld artikel een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij.

Het weze dienaangaande benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van verzoekende partij afgewezen werd.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd beëindigd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beëindigingsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient immers te worden beschouwd als de wettelijke resultante van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt omtrent welke elementen diende te worden gemotiveerd, opdat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet vermocht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Geheel ten overvloede, een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekende partij."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Het feit dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen, laat niet toe automatisch te besluiten dat de verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. Bovendien moet erop worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.4. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 12 september 2014 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS